

Hij houdt het gietertje, waarvan het oor heeft losgelaten, onhandig vast. Sijtje ondersteunt het met haar hand en samen begieten ze de droge dorstige aarde. Sijtje kijkt op den gemillimeterden bol van het kind. Maar nee, er is geen gevoel van pijn. Ze gaan langs haar heen, het Jongetje, de Vrouw en de Man. Er is een sluier van blauw en goud in haar hoofd en een band van onverschilligheid om haar hart.

Sijtje en Erna zitten op de platenkist bij de trapleuning. De collega's staan in een kring om haar heen: ze bepraten de onderwerpen van den dag. Bikkers, een groote, blonde jongen met een hoekig gezicht en goedige, blauwe oogen tracht Sijtje er ook in te betrekken. Hij mag haar graag. Maar Sijtje luistert niet, ze doet niet aan politiek. Ze buigt zich over de trapleuning. Met een beweging van schrik houdt Bikkers haar terug.

„Ik ben heusch niets van plan!” lacht ze. En dan zegt ze hem, welk een geheime aantrekking diepten altijd op haar uitoefenen. Ze kent het verlangen naar beneden te springen. Ook heeft ze dikwijls de zonderlinge aanvechting, haar voet onder de wielen van een voorbijgaanden wagen te steken.

„Ik zou de proef maar nooit nemen!” raadt Bikkers haar aan. „Er zijn veel menschen, die dat verlangen kennen, maar niemand is zoo dwaas er aan toe te geven.”

Het gesprek wordt algemeen. Andere collega's noemen voorbeelden van gevallen, waarin iemand die geheimzinnige macht niet heeft kunnen weerstaan.

„Men geeft er niet aan toe, teruggehouden door het gezond verstand!”

„En als het gezond verstand nu eens niet terug houdt.... Als dat verlangen sterker is dan de wil....”

„Dan geeft men toe.... maar dan is men defect.... zielsziek!”

„Zielsziek! Wat een duf woord in den vroegen morgen!” mengt Verbaan zich in de discussie. Drie treden tegelijk is hij de trap op komen springen. Nu maakt hij grappen met de meisjes. Erna en Jannetje wenden dadelijk het gezicht naar den knappen, blozenden viveur. Sijtje springt van de platenkist, ze doet, of ze niet hoort wat Verbaan haar naroept. Met Mary haar buurvrouw, loopt ze de trap af naar haar lokaal. Ze denkt na, over wat ze gehoord heeft.

„Als men zielsziek is.... als van binnen de boel niet in orde is.... bestaat er kans.... dat die trek je te machtig wordt.”

Mary neemt tersluiks met gretige aandacht Sijtje op. „Wat is het geheim van de gaafheid van haar gezichtje?” vraagt ze zich af. Als zij zich vroeger ook zoo gekleed.... ook op zoo'n makkelijke manier had kunnen bewegen!

Het is een klein onaanzienlijk meisje met rood haar om een ouwelijk sproetengezichtje, een vriendelijk plantje, dat reeds verschrompelen gaat.